

THE FAIRY QUEEN

HENRY PURCELL (1659-1695)

THE FAIRY QUEEN

HENRY PURCELL (1659-1695)

Semiòpera en cinc actes
Llibret anònim basat en *A Midsummer Night's Dream*,
de William Shakespeare
Estrena: 2 de maig de 1692, Queen's Theatre, Londres

Semiópera en cinco actos
Libreto anónimo basado en *A Midsummer Night's Dream*,
de William Shakespeare
Estreno: 2 de mayo de 1692, Queen's Theatre, Londres

Versió · Versión semiescenificada

13 de gener · enero de 2024 | 19.00 h

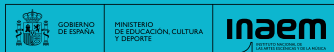
Duració · Duración: 2 h 05 min
Actes I, II i III · Actos I, II y III: 50 min
Descans · Descanso: 20 min
Actes IV i V · Actos IV y V: 55 min

Sala Principal

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

ADMINISTRACIÓ COL-LABORADORA

©Priska Kertter, Lucerne Festival

FITXA • FICHA ARTÍSTICA

Direcció musical · Dirección musical William Christie
Direcció d'escena i coreografia Mourad Merzouki
Dirección de escena y coreografía
Vestuari · Vestuario Claire Schirck
Il·luminació · Iluminación Fabrice Sarcy

Le Jardin des Voix 2023

Paulina Francisco Soprano
Georgia Burashko Mezzosoprano
Rebecca Leggett Mezzosoprano
Juliette Mey Mezzosoprano
Ilja Aksionov Tenor
Rodrigo Carreto Tenor
Hugo Herman-Wilson Bariton · barítono
Benjamin Schilperoort Baix-baríton · bajo-barítono

Les Arts Florissants

Codirecció de l'Acadèmia · Codirección de la Academia: William Christie, Paul Agnew

Assistent de coreografia · Asistente de coreografía: Rémi Autechaud

Assessorament lingüístic · Asesoramiento lingüístico: Sophie Daneman

Subtitulació · Subtitulación: Anselmo Alonso

Ballarins · Bailarines: Compañía Käfig
Baptiste Coppin, Samuel Florimond, Anahi Passi
Alary-Youra Ravin, Daniel Saad, Timothée Zig

Henry Purcell
The Fairy Queen, Z629 (1692)

ACTE I · ACTO I

1. Obertura
- 2a. Preludi · Preludio
- 2b. Duo · Dúo: Come, come, come, let us leave the town
- 3a. Preludi · Preludio
- 3b. Cançó · Canción: Fill up the bowl
- 3c. Cançó · Canción: Trip it, trip it in a ring
- 3d. Cor · Coro: Trip it, trip it in a ring
- 3e. Cançó · Canción: Enough, enough
- 3f. Cançó · Canción: About him go
- 3g. Cor · Coro: About him go
- 3h. Hold you damn'd tormenting punk
- 3i. Cor · Coro: Pinch him, pinch him for his crimes
- 3j. Confess more, more
- 3k. I confess, I'm very poor
- 3l. Cor · Coro: Drive him hence, away

ACTE II · ACTO II

4. Música primera. Preludi · Preludio
- 5a. Preludi · Preludio
- 5b. Cançó · Canción: Come all ye Songsters of the sky
6. Preludi · Preludio

- 7a. Cor · Coro: Now join your warbling voices all
- 7b. Cançó · Canción: Sing while we trip it on the green
- 7c. Cor · Coro: Sing while we trip it on the green
- 7d. Dansa de les fades · Danza de las hadas
8. Cançó · Canción: See, even Night herself is here
9. Cançó · Canción: I am come to lock all fast
10. Cançó · Canción: One charming night
- 11a. Cançó · Canción: Hush, no more, be silent all
- 11b. Cor · Coro: Hush, no more, be silent all

ACTE III · ACTO III

- 12a. Preludi · Preludio
- 12b. Cançó i cor · Canción y coro: If love's a sweet passion
13. Dansa de les fades · Danza de las hadas
14. Cançó · Canción: Ye Gentle spirits of the air, appear
- 15a. Preludi · Preludio
- 15b. Duo · Dúo: Now the maids and the men are making of hay
16. Cor · Coro: A thousand, thousand ways we'll find

ACTE IV · ACTO IV

17. Sinfonia
- 18a. Cançó · Canción: When a cruel long Winter
- 18b. Cor · Coro: Hail! Great parent of us all
19. Cançó · Canción: Thus the ever grateful Spring
20. Cançó · Canción: Here's the Summer, sprightly gay

21. Cançó · Canción: See my many colour'd fields
22. Cançó · Canción: Now, Winter comes slowly
18b. Cor · Coro: Hail! Great parent of us all

ACTE V · ACTO V

23. Preludi · Preludio
24. Epithalamium: Thrice happy lovers
25. El lament · El lamento: O let me ever, ever weep!
26. Cançó · Canción: Thus the gloomy world
27a. Sinfonia
27b. Cançó · Canción: Thus happy and free
27c. Cor · Coro: Thus wildly we live
28. Dansa de les mones · Danza de los monos
29. Cançó i cor · Canción y coro: Hark! the echoing air a triumph sings
30. Cançó i cor · Canción y coro: Sure the dull God of Marriage
31a. Preludi · Preludio
31b. Cançó · Canción: See, see, I obey
32. Duo · Dúo: Turn then thine eyes
33. Cançó · Canción: My torch, indeed
34. Cançó i cor · Canción y coro: Now the Night is chas'd away
35. Chacona
36. Cor · Coro: They shall be as happy as they're fair

Paulina Francisco:
fada · hada primera [3c, 3h, 3j]; cançó · canción [7b, 12b]; una dona xinesa · una mujer china [29]; dona xinesa · mujer china primera [32]

Georgia Burashko:
fada segona · hada segunda [3f, 3h, 3j]; cançó · canción [14]; la Primavera [19]; una dona xinesa · una mujer china [27b]; dona xinesa · mujer china primera [30]

Rebecca Leggett:
fada segona · hada segunda [3h, 3j]; el Misteri · el Misterio [9]; Juno [24]; dona xinesa segona · mujer china segunda [30]; cançó · canción [34]

Juliette Mey:
duo · dúo [2b]; fada primera · hada primera [3h, 3j]; la Nit · la Noche [8]; el lament · el lamento [25]; dona xinesa segona · mujer china segunda [32]; cançó · canción [34]

Ilja Aksionov:
el Secret · el Secreto [10]; Mopsa [15b]; l'Estiu · el Verano [20]; un home xinés · un hombre chino [26]

Rodrigo Carreto:
cançó · canción [5b, 12b]; Febus · Febo [18a]; la Tardor · el Otoño [21]

Benjamin Schilperoort:
duo · dúo [2b]; el Somni · el Sueño [11a]; l'Hivern · el Invierno [22]

Hugo Herman-Wilson:
poeta borratxo · borracho [3b, 3e]; poeta [3h, 3k]; Coridon [15b]; Himeneu · Himeneo [31b, 33]

SINOPSI ARGUMENTAL

ACTE I

Teseu ha imposat Hèrmia casar-se amb Demetri tot i que ella està enamorada de Lisandre. Hèrmia i Lisandre decideixen escapar-se, però Demetri els persegueix, seguit al seu torn per Helena, la qual està enamorada en secret de Demetri. Els quatre joves arriben a un bosc encantat, on regna Titània amb les seues fades i el seu espòs Oberon. Titània ha ordenat a les fades que entretinguin un patge hindú al qual protegeix. Un poeta borratxo i tartamut esdevé l'objectiu de la burla de les fades.

ACTE II

Titània i Oberon han discutit sobre la protecció del xiquet hindú. Les fades uneixen les seues veus a les de quatre figures al·legòriques -la Nit, el Misteri, el Secret i el Somni- per a entonar una cançó de bressol fins que Titània es queda adormida. Llavors, Oberon exprimeix sobre els seus ulls el suc d'una flor màgica que farà que s'enamore del primer ésser que veja en despertar.

ACTE III

Titània s'ha enamorat de Bottom, un home amb cap d'ase, només despertar. Se succeeixen càntics d'amor en honor a tots dos, seguits per un duo entre el pastor Coridon i la seua companya Mopsa.

ACTE IV

Es produeix un embolic amorós entre les parelles Hèrmia-Lisandre i Helena-Demetri, provocat per Oberon i el seu donyet Puck, ja que han manipulat els sentiments dels joves amb el mateix elixir utilitzat amb Titània. Alliberades de l'encantament, les parelles celebren la seua reconciliació, igual que Titània i Oberon. Apareix el déu Febus sobre un núvol envoltat de quatre personatges que simbolitzen les quatre estacions.

ACTE V

Teseu, informat de tot el que ha esdevingut, accepta la unió dels enamorats. Apareixen un home i una dona xinesos que interpreten cançons. Finalment, el déu Himeneu beneeix la joia del matrimoni.

SINOPSIS ARGUMENTAL

ACTO I

Teseo ha impuesto a Hermia casarse con Demetrio a pesar de que ella está enamorada de Lisandro. Hermia y Lisandro deciden escaparse, siendo perseguidos por Demetrio, quien a su vez es seguido por Elena, la cual está enamorada en secreto de Demetrio. Los cuatro jóvenes acaban llegando a un bosque encantado, donde reina Titania con sus hadas y su esposo Oberón. Titania ha ordenado a las hadas que entretengan a un paje hindú al que protege. Un poeta borracho y tartamudo se convierte en blanco de la burla de las hadas.

ACTO II

Titania y Oberón han discutido sobre la protección del niño hindú. Las hadas unen sus voces a las de cuatro figuras alegóricas -la Noche, el Misterio, el Secreto y el Sueño- para entonar una canción de cuna hasta que Titania se queda dormida. Entonces, Oberón exprime sobre sus ojos el jugo de una flor mágica que hará que se enamore del primer ser que vea al despertar.

ACTO III

Titania se ha enamorado de Bottom, un hombre con cabeza de asno, nada más despertar. Se suceden cánticos de amor en honor a ambos, seguidos por un dúo entre el pastor Coridón y su compañera Mopsa.

ACTO IV

Se produce un embrollo amoroso entre las parejas Hermia-Lisandro y Elena-Demetrio, provocado por Oberón y su duende Puck al haber manipulado los sentimientos de los jóvenes recurriendo al mismo elixir utilizado con Titania. Liberadas del encantamiento, las parejas celebran su reconciliación, al igual que Titania y Oberón. Aparece el dios Febo sobre una nube rodeado de cuatro personajes que simbolizan las cuatro estaciones.

ACTO V

Teseo, informado de todo cuanto ha acontecido, acepta la unión de los enamorados. Aparecen un hombre y una mujer chinos interpretando canciones. Por último, el dios Himeneo bendice la dicha del matrimonio.

UNA REINA TAN FICTÍCIA COM REAL

ANTONIO GÓMEZ SCHNEEKLOTH

L'òpera en tant que gènere musical que prové del teatre va sorgir a principis del Barroc, i es basava en un poema dramàtic representat per un conjunt de cantants, una orquestra i de vegades un cor o un ballet. A més de cantar, els intèrprets actuaven i ballaven en un escenari preparat per a l'ocasió en què el maquillatge i el vestuari ja tenien un paper important. No obstant això, en les seues albors, i a diferència del que succeiria a la Florència de finals del segle XVI, a aquestes primeres obres escenicomusicals els mancava una trama contínua, és a dir, una història contada sense fissures a través d'un llibret i amb la música com a transmissora d'aquesta trama, bé fora vocalment o instrumentalment.

A finals del segle XV es van posar de moda les anomenades mascarades en els palaus i residències nobiliàries dels Tudor, la contrapartida anglesa a la primera òpera italiana. Entre els seus elements constitutius hi havia algunes danses interpretades per

ballarins emmascarats que ben bé podien ser els mateixos membres de la noblesa. Aquestes *Masques*, la principal comesa de les quals era enaltir la corona, van desaparèixer després de l'enfrontament entre el poder parlamentari i el poder reial durant la Guerra Civil que va acabar amb el derrocament de la monarquia anglesa. Tanmateix, la República instaurada per Oliver Cromwell va durar poc i va donar pas als anys de la Restauració compresos entre 1660 i 1689 que van permetre el retorn del teatre que havia estat proscrit durant l'anterior govern purità. El gust que imperava en qüestions artístiques de la noblesa durant aquest període històric tenia un sol objectiu: amenitzar les vetllades de l'aristocràcia.

Òperes completes com la que Purcell havia escrit el 1689 per a les joves senyoretes de l'internat del professor de ball i coreògraf Josias Priest (estem parlant de *Dido and Eneas*) no tenien en un principi cabuda en els grans escenaris de la capital. Allà es preferia el pur entreteniment, que consistia en una barreja de teatre i òpera per a un públic que no hauria tolerat el cant continu d'una òpera italiana al fil d'un desenvolupament dramàtic al qual calia parar atenció al llarg de diverses hores. Així doncs es va optar per un híbrid de menor durada conegut amb el nom de semiòpera, i al qual també pertany *The Fairy Queen*, l'estrena de la qual es va produir el 1692. Aquestes semiòperes van gaudir de gran popularitat fins a l'arribada de Händel el 1710, qui es va trobar encara amb un trist panorama, tot i que prometedor per a ell, a la capital. L'òpera anglesa pròpiament dita seguia sense existir com a tal, i ni tan sols la inauguració del Queen's Theatre cinc anys abans de la visita de Händel va canviar res. Per a festejar l'acte es va estrenar una òpera del compositor alemany Jakob Greber, l'únic que Londres podia oferir en aquell moment pel que fa a una òpera "a la italiana".

Altres raons que van contribuir a la moda de la semiòpera radiquen en els conflictes polítics de la primera meitat del segle XVII. Carles I havia abusat de l'erari públic amb la seua afició a les costoses mascarades cortesanes. Després que els puritans prohibiren el teatre parlat el 1642, els escenaris de Londres no es van tornar a obrir fins al 1660 després de la pujada al poder de la dinastia dels

Estuard. No obstant això, Carles II va ser prou prudent com per a no continuar amb les costoses mascarades de la cort del seu pare i va preferir deixar el teatre musical en mans professionals, és a dir, en les de les pròpies companyies de la ciutat. A partir de llavors, els escenaris londinencs es van omplir d'obres basades en antics autors com ara Shakespeare, Jonson i Marlowe, les adaptacions barroques del qual rendien homenatge sobretot al *Theatrum maqunarum* amb els seus artefactes, cadascun més estrany i sorprenent. Gairebé 90 anys després de *L'Orfeo* de Claudio Monteverdi i mig segle abans que Händel escriguera les seues grans òperes, Henry Purcell va adoptar el seu propi enfocament del teatre-musical i va resoldre el problema en cenyir-se precisament al gènere de les semiòperes. Ací es combinen diverses arts per a crear un "Gesamtkunstwerk", una obra d'art total, això sí, encara sense l'aspiració wagneriana de conferir-li una unitat tematicomusical al conjunt.

A *The Fairy Queen* s'alternen preludis, àries i cors amb duets, trios, interludis i sobretot danses hàbilment intercalades en una trama laxa i discontinua. Els seus cinc actes contenen diversos números musicals inserits entre altres seccions a mode de mascarades i compta amb 16 solistes que representen personatges molt diversos, un cor mixt que en la major part repeteix el contingut de les àries i una orquestra que comença a tocar fins i tot abans d'abordar l'obertura. La impressió que es té del desenvolupament és la d'una sèrie de números aïllats molt diferents entre ells, molt més propers als cèlebres intermedis renaixentistes que a una òpera romàntica amb el seu fil conductor i continuïtat dramaticomusical. La plantilla de l'orquestra obeeix als cànons de l'època, a saber, principalment cordes acompanyades per un baix continu i ocasionalment vents com, per exemple, oboès, flautes i/o trompetes amb què Purcell amplia la seua paleta sonora. En aquell temps, era costum que la música sonara mentres el públic trobava seient. Aquesta consistia sovint en la interpretació de danses populars, les anomenades *First and Second Music* (primera i segona música). A *The Fairy Queen* tenim un *Preludi* i *Hornpipe* (peça de dansa tradicional anglesa de ritme animat) per a la primera música i un *Air* i *Rondó*, aquest últim de caràcter elegant, per a la segona música.

Un altre aspecte estructural a tindre en compte en les semiòperes són els anomenats *Act Tunes*, una espècie d'interludis musicals que sonaven entre acte i acte sense que es tancara el teló. Allà s'interpretaven danses que tothom coneixia i apreciava. *The Fairy Queen* conté quatre d'aquests interludis que consisteixen en dos *Air*, un *Hornpipe* i una *Giga* (dansa ràpida en ritme ternari), amb els quals Purcell va completar la seua música incidental més ambiciosa escrita per al teatre.

L'estructura global de la peça quedaria *grosso modo* de la següent manera:

Primera música: Preludi i Hornpipe

Segona música: Air i Rondó

Obertura

Acte I - Primer Interludi (Giga)

Acte II - Segon Interludi (Air)

Acte III - Tercer Interludi (Hornpipe)

Acte IV - Quart Interludi (Air)

Acte V - Chacona final (dansa d'origen espanyol que es va fer molt popular a principis del segle XVII)

És difícil per al nostre coneixement musical actual determinar els papers principals entre els cantants, si és que n'hi ha, o reconèixer el sentit i l'ordre de l'estructura global. Estem habituats a l'òpera romàntica i al desenvolupament lineal d'una història, allunyats en contingut i forma d'aquells gustos i preferències dominants en temps de la Restauració anglesa. A *The Fairy Queen*, les escenes aïllades i mascarades encara formen part de l'estructura d'una obra parlada, la qual cosa va propiciar el seu èxit després de l'estrena. Un èxit més de públic que no econòmic, atès l'alt cost del muntatge. Per recuperar les despeses, la companyia teatral United Company va tornar a representar l'obra l'any següent amb alguns canvis musicals com la incorporació de diverses àries. Per desgràcia, les esperances que Purcell poguera establir l'òpera seriosa a Anglaterra es van veure truncades amb la seua prematura mort als 36 anys d'edat.

Dèiem que l'obra de Purcell encara formava part de l'estructura d'una obra parlada i que els escenaris londinencs es van omplir

de peces basades en antics autors com ara Shakespeare, Jonson i Marlowe. Els primers exemples d'aquestes adaptacions els trobem en la col·laboració entre l'actor i fill d'un cuiner de Carles I, Thomas Betterton, i el compositor Matthew Locke (1621-1677). Després de la mort d'aquest es va produir un segon floriment de les semiòperes, al qual pertany *The Fairy Queen*, basada en *El somni d'una nit d'estiu* de Shakespeare. Per tal de convertir la comèdia en una semiòpera va ser menester alternar els diàlegs parlats amb números musicals cantats o ballats, i cadascú exercia la seua pròpia funció. En la molt lliure adaptació de Purcell, aquest no va posar música a cap vers de Shakespeare i els cantants no encarnen cap dels seus personatges. Més aviat el contrari. Purcell va traslladar la trama al món de la mitologia i l'al·legoria a través de la màgia del teatre, ja que, en última instància, els personatges imaginaris representaven reis i reines de carn i ossos. Poc o gairebé res queda a la seua *Fairy Queen* de la comèdia shakespeariana publicada cent anys abans. El seu propòsit va ser adaptar-la al gust contemporani, entre altres coses va realçar el paper de la reina de les fades i va eliminar bona part del text original per a permetre la introducció d'escenes musicals.

Malgrat que la reina de les fades Titania organitza una festa per a celebrar l'aniversari d'Oberon, el rei creu que el seu amor ja no és correspost. Per això, aquest encarrega a l'entremaliat Puck que encise Titania amb una flor màgica, per tal que la seua esposa torne a enamorar-se'n. Uns amants es perden al bosc i de Puck els acaba agafant. La bucòlica pau es veu pertorbada per uns artesans que volen representar una obra per celebrar el solstici. Es produeix un enorme aldarull i l'ordre natural de les coses es veu alterat... Finalment, unes dones convoquen Himeneu, el déu de les cerimònies matrimonials, a qui persuadeixen perquè beneïska la unió de tots aquells que juren fidelitat en l'amor.

L'agitació i la dansa li proporcionen a Purcell un material per compondre una música àgil, graciosa i picardiosa, alhora que elegant i triomfal amb cançons al·legòriques d'alabança a la natura i a l'amor; un amor que finalment triomfa i una naturalesa l'ordre de la qual es restableix després de la reconciliació de la parella reial.

UNA REINA TAN FICTICIA COMO REAL

ANTONIO GÓMEZ SCHNEEKLOTH

La ópera en cuanto que género musical proveniente del teatro surgió a principios del Barroco, basándose en un poema dramático representado por un conjunto de cantantes, una orquesta y a veces un coro o un ballet. Además de cantar, los intérpretes actuaban y bailaban en un escenario preparado para la ocasión en el que el maquillaje y el vestuario ya desempeñaban un papel importante. No obstante, en sus albores, y a diferencia de lo que sucedería en la Florencia de finales del siglo XVI, estas primeras obras escénico-musicales carecían de una trama continua, es decir, de una historia contada sin fisuras a través de un libreto y con la música como transmisora de dicha trama, ya fuese vocal o instrumentalmente.

A finales del siglo XV se pusieron de moda las llamadas mascaradas en los palacios y residencias nobiliarias de los Tudor, la contrapartida inglesa a la primera ópera italiana. Entre sus elementos constitutivos se hallaban algunas danzas interpretadas

por bailarines enmascarados que bien podían ser los propios miembros de la nobleza. Estas *Masques*, cuyo principal cometido era enaltecer la corona, desaparecieron tras el enfrentamiento entre el poder parlamentario y el poder real durante la Guerra Civil que acabó con el derrocamiento de la monarquía inglesa. Sin embargo, la República instaurada por Oliver Cromwell duró poco y dio paso a los años de la Restauración comprendidos entre 1660 y 1689 que permitieron el regreso del teatro que había sido proscrito durante el gobierno puritano anterior. El gusto imperante en cuestiones artísticas de la nobleza durante este período histórico tenía un solo objetivo: amenizar las veladas de la aristocracia.

Óperas completas como la que Purcell había escrito en 1689 para las jóvenes señoritas del internado del profesor de baile y coreógrafo Josias Priest (estamos hablando de *Dido y Eneas*) no tenían en un principio cabida en los grandes escenarios de la capital. Allí se prefería el puro entretenimiento, consistente en una mezcla de teatro y ópera para un público que no habría tolerado el canto continuo de una ópera italiana al hilo de un desarrollo dramático al que había que prestar atención a lo largo de varias horas. Así pues se optó por un híbrido de menor duración conocido bajo el nombre de semiópera, y al que también pertenece *The Fairy Queen*, cuyo estreno se produjo en 1692. Estas semióperas gozaron de gran popularidad hasta la llegada de Händel en 1710, quien aún se encontró con un triste a la vez que para él prometedor panorama en la capital. La ópera inglesa propiamente dicha seguía sin existir como tal, y ni tan siquiera la inauguración del Queen's Theatre cinco años antes de la visita de Händel cambió nada. Para festejar el acto se estrenó una ópera del compositor alemán Jakob Greber, lo único que Londres podía ofrecer por aquel entonces en cuanto a una ópera "a la italiana".

Otras razones que contribuyeron a la moda de la semiópera radican en los conflictos políticos de la primera mitad del siglo XVII. Carlos I había abusado del erario público con su afición a las costosas mascaradas cortesanas. Después de que los puritanos prohibieran el teatro hablado en 1642, los escenarios londinenses no volvieron a abrirse hasta 1660 tras la subida al poder de la dinastía de los

Estuardo. Sin embargo, Carlos II fue lo suficientemente prudente como para no continuar con las costosas mascaradas de la corte de su padre y prefirió dejar el teatro musical en manos profesionales, es decir, en las de las propias compañías de la ciudad. A partir de entonces, los escenarios londinenses se llenaron de obras basadas en antiguos autores tales como Shakespeare, Jonson y Marlowe, cuyas adaptaciones barrocas rendían homenaje sobre todo al *Theatrum maqinatum* con sus artefactos, a cuál más extraño y asombroso. Casi 90 años después de *L'Orfeo* de Claudio Monteverdi y medio siglo antes de que Händel escribiera sus grandes óperas, Henry Purcell adoptó su propio enfoque del teatro-musical y resolvió el problema ciñéndose precisamente al género de las semióperas. Aquí se combinan varias artes para crear un "Gesamtkunstwerk", una obra de arte total, eso sí, aún sin la aspiración wagneriana de conferirle una unidad temático-musical al conjunto.

En *The Fairy Queen* se alternan preludios, arias y coros con duetos, tríos, interludios y sobre todo danzas hábilmente intercaladas en una trama laxa y discontinua. Sus cinco actos contienen diversos números musicales insertados entre otras secciones a modo de mascaradas y cuenta con 16 solistas que representan personajes muy dispares, un coro mixto que en su mayor parte repite el contenido de las arias y una orquesta que comienza a tocar incluso antes de abordar la obertura. La impresión que se tiene del desarrollo es la de una serie de números aislados muy diferentes entre sí, mucho más cercanos a los célebres intermedios renacentistas que a una ópera romántica con su hilo conductor y continuidad dramático-musical. La plantilla de la orquesta obedece a los cánones de la época, a saber, principalmente cuerdas acompañadas por un bajo continuo y ocasionalmente vientos como, por ejemplo, oboes, flautas y/o trompetas con los que Purcell amplía su paleta sonora. En sus tiempos, era costumbre que la música sonara mientras el público tomaba asiento. Ésta consistía a menudo en la interpretación de danzas populares, las llamadas *First and Second Music* (primera y segunda música). En *The Fairy Queen* tenemos un *Preludio* y *Hornpipe* (pieza de danza tradicional inglesa de ritmo animado) para la primera música y un *Air* y *Rondó*, este último de carácter elegante, para la segunda música.

Otro aspecto estructural a tener en cuenta en las semióperas son los llamados *Act Tunes*, una especie de interludios musicales que sonaban entre acto y acto sin que se cerrase el telón. Allí se interpretaban danzas que todo el mundo conocía y apreciaba. *The Fairy Queen* contiene cuatro de estos interludios consistentes en dos *Air*, un *Hornpipe* y una *Giga* (danza rápida en ritmo ternario), con los que Purcell completó su más ambiciosa música incidental escrita para el teatro.

La estructura global de la pieza quedaría *grosso modo* de la siguiente manera:

Primera música: Preludio y Hornpipe

Segunda música: Air y Rondó

Obertura

Acto I - Primer Interludio (Giga)

Acto II - Segundo Interludio (Air)

Acto III - Tercer Interludio (Hornpipe)

Acto IV - Cuarto Interludio (Air)

Acto V - Chacona final (danza de origen español que se hizo muy popular a principios del siglo XVII)

Es difícil para nuestro entendimiento musical actual determinar los papeles principales entre los cantantes, si es que los hay, o reconocer el sentido y el orden de la estructura global. Estamos habituados a la ópera romántica y al desarrollo lineal de una historia, alejados en contenido y forma de aquellos gustos y preferencias dominantes en tiempos de la Restauración inglesa. En *The Fairy Queen*, las escenas aisladas y mascaradas aún forman parte de la estructura de una obra hablada, lo cual propició su éxito tras el estreno. Un éxito más bien de público que económico, dado el alto coste del montaje. Para recuperar los gastos, la compañía teatral United Company volvió a representar la obra al año siguiente con algunos cambios musicales como la incorporación de varias arias. Por desgracia, las esperanzas de que Purcell pudiera establecer la ópera seria en Inglaterra se vieron truncadas con su prematura muerte a los 36 años de edad.

Decíamos que la obra de Purcell aún formaba parte de la estructura de una obra hablada y que los escenarios londinenses se llenaron de piezas basadas en antiguos autores tales como Shakespeare,

Jonson y Marlowe. Los primeros ejemplos de estas adaptaciones los hallamos en la colaboración entre el actor e hijo de un cocinero de Carlos I, Thomas Betterton, y el compositor Matthew Locke (1621-1677). Tras la muerte de éste se produjo un segundo florecimiento de las semióperas, al cual pertenece *The Fairy Queen*, basada en *El sueño de una noche de verano* de Shakespeare. Para convertir la comedia en una semiópera fue menester alternar los diálogos hablados con números musicales cantados o bailados, cada cual ejerciendo su propia función. En la muy libre adaptación de Purcell, éste no puso música a ningún verso de Shakespeare y los cantantes no encarnan a ninguno de sus personajes. Más bien lo contrario. Purcell trasladó la trama al mundo de la mitología y la alegoría a través de la magia del teatro, ya que, en última instancia, los personajes imaginarios representaban a reyes y reinas de carne y hueso. Poco o casi nada queda en su *Fairy Queen* de la comedia shakespeariana publicada cien años antes. Su propósito fue adaptarla al gusto contemporáneo, entre otras cosas realizando el papel de la reina de las hadas y eliminando buena parte del texto original para permitir la introducción de escenas musicales.

Pese a que la reina de las hadas Titania organiza una fiesta para celebrar el cumpleaños de Oberón, el rey cree que su amor ya no es correspondido. Por ello, éste encarga al travieso duendecillo Puck que embelese a Titania con una flor mágica, a fin de que su esposa vuelva a enamorarse de él. Unos amantes se pierden en el bosque y son alcanzados por el hechizo de Puck. La bucólica paz se ve perturbada por unos artesanos que quieren representar una obra para celebrar el solsticio. Se produce un enorme alboroto y el orden natural de las cosas se ve alterado... Finalmente, unas mujeres convocan a Himeneo, al dios de las ceremonias matrimoniales, a quien persuaden para bendecir la unión de todos aquellos que juran fidelidad en el amor.

La agitación y la danza le proporcionan a Purcell un material para componer una música ágil, graciosa y pícaro, a la vez que elegante y triunfal con canciones alegóricas de alabanza a la naturaleza y al amor; un amor que finalmente triunfa y una naturaleza cuyo orden se restablece tras la reconciliación de la pareja real.

WILLIAM CHRISTIEDIRECCIÓ MUSICAL
DIRECCIÓN MUSICAL

© Oscar Ortega

Codirector musical fundador de Les Arts Florissants, William Christie és l'artífex d'una de les aventures musicals més notables dels darrers quaranta anys. Clavecinista, director d'orquestra, musicòleg i professor, ha exercit un paper pioner en el redescobriment de la música barroca i ha aprofitat el repertori francès dels segles XVII i XVIII a un públic ampli. Nascut als Estats Units i resident a França des del 1971, la seua carrera va fer un gir decisiu quan va fundar el conjunt vocal i instrumental Les Arts Florissants l'any 1979.

De Charpentier a Rameau, passant per Couperin i Mondonville, és el mestre indiscutible de la *tragédie-lyrique*, l'*opéra-ballet*, el motet francès i la música cortesana, de la qual ha realitzat un centenar de gravacions. Desitjós per aprofundir en la seua tasca pedagògica, és artista resident a la Juilliard School of Music de Nova York des del 2007, i va fundar l'Académie du Jardin des Voix el 2002. El 2012, va crear el festival Dans les Jardins de William Christie a Thiré, a la regió de Vendée, on desenvolupa un projecte molt proper al seu cor: crear un campus artístic internacional dedicat a l'esperit barroc.

Codirector musical fundador de Les Arts Florissants, William Christie es el artífice de una de las aventuras musicales más notables de los últimos cuarenta años. Clavecinista, director de orquesta, musicólogo y profesor, ha desempeñado un papel pionero en el redescubrimiento de la música barroca acercando a un público amplio el repertorio francés de los siglos XVII y XVIII. Estadounidense de nacimiento y residente en Francia desde 1971, su carrera dio un giro decisivo cuando fundó el conjunto vocal e instrumental Les Arts Florissants en 1979.

De Charpentier a Rameau, pasando por Couperin y Mondonville, es el maestro indiscutible de la *tragédie-lyrique*, la *opéra-ballet*, el motete francés y la música cortesana, de la que ha realizado un centenar de grabaciones. Deseoso de profundizar en su labor pedagógica, es artista residente en la Juilliard School of Music de Nueva York desde 2007, y fundó la Académie du Jardin des Voix en 2002. En 2012, creó el festival Dans les Jardins de William Christie en Thiré, en la región de Vendée, donde desarrolla un proyecto muy cercano a su corazón: crear un campus artístico internacional dedicado al espíritu barroco.

MOURAD MERZOUKIDIRECCIÓ D'ESCENA I
COREOGRAFIA
DIRECCIÓN DE ESCENA
Y COREOGRAFÍA

© Julie Cherki

Figura destacada del moviment hip-hop des de principis de la dècada de 1990, l'obra del coreògraf Mourad Merzouki se situa en l'encreuament de múltiples disciplines. Al voltant de la dansa hip-hop conflueixen el circ, les arts marcials, les arts visuals, el vídeo i la música en directe. Sense perdre de vista les arrels del moviment, aquesta contraposició obri nous horitzons per a la dansa i aporta nous punts de vista. El 1996 va decidir desenvolupar el seu propi univers artístic i va fundar la seua companyia pròpia, Käfig. Des de llavors, ha creat una trentena d'obres que han tingut una difusió cada vegada més gran. En total, més de dos milions d'espectadors han descobert les creacions de la seua companyia en 4.000 representacions a França i a 65 països més. Va ser director del Centre Coreogràfic Nacional de Créteil i de Val-de-Marne entre 2009 i 2022. Ha creat ponts amb el projecte dut a terme al festival Pôle en Scènes de Bron, del qual és director artístic des del 2016.

Figura destacada del movimiento hip-hop desde principios de la década de 1990, la obra del coreógrafo Mourad Merzouki se sitúa en la encrucijada de múltiples disciplinas. En torno a la danza hip-hop confluyen el circo, las artes marciales, las artes visuales, el vídeo y la música en directo. Sin perder de vista las raíces del movimiento, esta contraposición abre nuevos horizontes para la danza y aporta novedosos puntos de vista. En 1996 decidió desarrollar su propio universo artístico fundando su propia compañía, Käfig. Desde entonces, ha creado una treintena de obras que han tenido una difusión cada vez mayor. En total, más de dos millones de espectadores han descubierto las creaciones de su compañía en 4.000 representaciones en Francia y en 65 países más. Fue director del Centro Coreográfico Nacional de Créteil y de Val-de-Marne entre 2009 y 2022. Ha creado puentes con el proyecto llevado a cabo en el festival Pôle en Scènes de Bron, del que es director artístico desde 2016.

LE JARDIN DES VOIX 2023

PAULINA
FRANCISCO

SOPRANO

Paulina Francisco és una cantant versàtil i intèrpret de música antiga. Ha actuat amb conjunts de música antiga als Estats Units i Canadà, incloent-hi el Washington Bach Consort, Chapelle du Québec, Studio de Musique Ancienne de Montréal, Bach Akademie Charlotte, TENET Vocal Artists i la Indianapolis Baroque Orchestra. Va ser finalista en el concurs Aria Borealis Bodø 2022 (Bodø, Noruega), i en el concurs Händel Aria 2021 (Madison, Wisconsin). Durant la temporada 2023-2024, participa en la gira internacional de *The Fairy Queen* amb Les Arts Florissants com a guanyadora de l'onzena edició de Le Jardin des Voix, cantarà el paper principal en l'estrena nord-americana de *Semele* de John Eccles i programarà un recital de música de la monodia del segle XVII per al Washington Bach Consort.

Paulina Francisco es una cantante versátil e intérprete de música antigua. Ha actuado con conjuntos de música antigua en Estados Unidos y Canadá, incluyendo el Washington Bach Consort, Chapelle du Québec, Studio de Musique Ancienne de Montréal, Bach Akademie Charlotte, TENET Vocal Artists y la Indianapolis Baroque Orchestra. Fue finalista en el Concurso Aria Borealis Bodø 2022 (Bodø, Noruega), y en el Concurso Händel Aria 2021 (Madison, Wisconsin). Durante la temporada 2023-2024, participa en la gira internacional de *The Fairy Queen* con Les Arts Florissants como ganadora de la decimoprimer edición de Le Jardin des Voix, cantará el papel principal en el estreno norteamericano de *Semele* de John Eccles y programará un recital de música de la monodia del siglo XVII para el Washington Bach Consort.

GEORGIA
BURASHKO

MEZZOSOPRANO

© Alex Schroeder

La mezzosoprano canadense Georgia Burashko ha sigut destacada com "un model d'expressivitat" i "emocionalment evocadora" per la crítica (*Opera Going Toronto*). En la temporada 2023-2024, participa en la gira internacional de *The Fairy Queen* amb Les Arts Florissants, en *Messiah* de Händel (Orquestra Filharmònica de Calgary, Simfònica d'Edmonton) i debutarà al Festival Bach de Leipzig amb la Netherlands Bach Society. Resident a la Haia (Països Baixos), Georgia és guanyadora de The Dutch Classical Talent, cosa que li ha valgut una gira de recitals en solitari pels Països Baixos durant la temporada 2023-2024. El seu àlbum debut, *Dal suono dolcissimo*, amb l'arpista italiana Michela Amici, es va llançar el 2022 amb gran èxit de crítica.

La mezzosoprano canadiense Georgia Burashko ha sido destacada como "un modelo de expresividad" y "emocionalmente evocadora" por la crítica (*Opera Going Toronto*). En la temporada 2023-2024, participa en la gira internacional de *The Fairy Queen* con Les Arts Florissants, en *Messiah* de Händel (Orquesta Filarmónica de Calgary, Sinfónica de Edmonton) y debutará en el Festival Bach de Leipzig con la Netherlands Bach Society. Residente en La Haya (Países Bajos), Georgia es ganadora de The Dutch Classical Talent, lo que le ha valido una gira de recitales en solitario por los Países Bajos en la temporada 2023-2024. Su álbum debut, *Dal suono dolcissimo*, con la arpista italiana Michela Amici, se lanzó en 2022 con gran éxito de crítica.

**REBECCA
LEGGETT**

MEZZOSOPRANO

© Olívia da Costa

Rebecca Leggett es va graduar el 2020 dels estudis de màster al Royal College of Music. Solista entusiasta de música antiga, recentment ha debutat amb Les Arts Florissants com a intèrpret del programa "Divine Hymns" al Festival de Printemps 2023 i ha estat seleccionada com una de les Rising Stars de l'Orchestra of the Age of Enlightenmen per al període 2023-2025. Entre els seus últims concerts destaquen *Johannespassion* amb l'Orchestra of the Age of Enlightenmen i Mark Padmore al Het Concertgebouw d'Amsterdam, el seu debut al Wigmore Hall amb Arcangelo i Jonathan Cohen, així com *Messiah* amb Edward Higginbottom i els Instruments of Time and Truth. A més, ha encarnat Cupido a *Venus and Adonis* de John Blow (Òpera de Blackheath Halls) i ha realitzat una gira pel Regne Unit amb la companyia de ballet Rambert, on ha interpretat el *Lamento della Ninfa* de Monteverdi.

Rebecca Leggett se graduó en 2020 de los estudios de máster en el Royal College of Music. Solista entusiasta de música antigua, recientemente ha debutado con Les Arts Florissants interpretando el programa "Divine Hymns" en el Festival de Printemps 2023 y ha sido seleccionada como una de las Rising Stars de la Orchestra of the Age of Enlightenmen para 2023-2025. Entre sus últimos conciertos destacan *Johannespassion* con la Orchestra of the Age of Enlightenmen y Mark Padmore en el Het Concertgebouw de Ámsterdam, su debut en el Wigmore Hall con Arcangelo y Jonathan Cohen, así como *Messiah* con Edward Higginbottom y los Instruments of Time and Truth. Además, ha encarnado a Cupido en *Venus and Adonis* de John Blow (Ópera de Blackheath Halls) y ha realizado una gira por el Reino Unido con la compañía de ballet Rambert, interpretando el *Lamento della Ninfa* de Monteverdi.

**JULIETTE
MEY**

MEZZOSOPRANO

©DR

Finalista premiada del concurs Queen Elisabeth 2023 i guanyadora de la Génération Opéra Class of 2022, Juliette Mey va formar part de l'Académie du Festival d'Aix-en-Provence 2022. Actualment estudia al Conservatori de París. Anteriorment va cursar la seua formació lírica a la Maîtrise du Conservatoire de Toulouse, el Conservatori de Montpellier i al Pôle Baroque de Toulouse. En la temporada 2022-2023 ha cantat el paper principal de *La Cenerentola* en una versió per a públic jove d'aquesta òpera de Rossini oferida al Théâtre des Champs-Élysées i a les òperes de Bordeus i Rouen, i ha debutat a l'Òpera de París amb una melodia de Liszt cantada durant les representacions del ballet Mayerling al Palais Garnier. També ha participat en diversos concerts amb l'Orchestre National de Montpellier Occitanie i amb l'Orchestre d'Auvergne.

Finalista premiada del concurso Queen Elisabeth 2023 y ganadora de la Génération Opéra Class of 2022, Juliette Mey formó parte de la Académie du Festival d'Aix-en-Provence 2022. Actualmente estudia en el Conservatorio de París. Anteriormente cursó su formación lírica en la Maîtrise du Conservatoire de Toulouse, el Conservatorio de Montpellier y en el Pôle Baroque de Toulouse. En la temporada 2022-2023 ha cantado el papel principal de *La Cenerentola* en una versión para público joven de esta ópera de Rossini ofrecida en el Théâtre des Champs-Élysées y en las óperas de Burdeos y Rouen, y ha debutado en la Ópera de París con una melodía de Liszt cantada durante las representaciones del ballet Mayerling en el Palais Garnier. También ha participado en diversos conciertos con la Orchestre National de Montpellier Occitanie y con la Orchestre d'Auvergne.

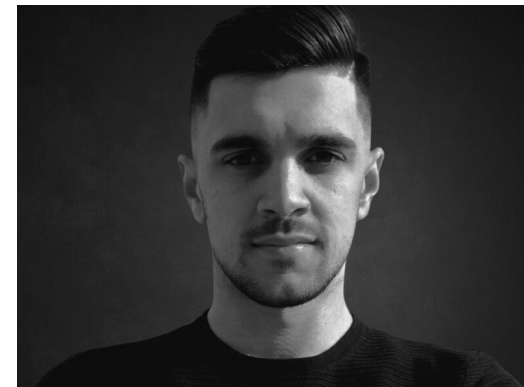
**ILJA
AKSIONOV**
TENOR

El tenor lituà Ilja Aksionov va debutar a molt prompte als escenaris com a xiquet soprano en *The Little Prince* de Rachel Portman i va participar com a solista en la *Missa* de Leonard Bernstein. Posteriorment, va cursar estudis vocals a l'Acadèmia Lituana de Música i Teatre de Vilnius, alhora que va començar a recollir guardons en concursos com Kaunas Sonorum i Città di Barletta. Entre 2017 i 2023 va continuar la seua formació al Conservatori Robert Schumann de Düsseldorf. A més, ha participat en classes magistrals amb artistes com Sarah Connolly, Anne le Bozeck, Hans Eijsackers, Hank Neven, Peter Gijsbertsen o Christianne Stotijn. Entre els seus compromisos operístics, Ilja Aksionov també actua com a cantant de *Lieder*, faceta per la qual va rebre el 2021 el Premi de la Premsa en el concurs internacional de Cant Hertogenbosch.

El tenor lituano Ilja Aksionov debutó a temprana edad en los escenarios como niño soprano en *The Little Prince* de Rachel Portman y participando como solista en la *Misa* de Leonard Bernstein. Posteriormente, cursó estudios vocales en la Academia Lituana de Música y Teatro de Vilna, al mismo tiempo que empezó a cosechar galardones en concursos como Kaunas Sonorum y Città di Barletta. Entre 2017 y 2023 continuó su formación en el Conservatorio Robert Schumann de Düsseldorf. Además, ha participado en clases magistrales con artistas como Sarah Connolly, Anne le Bozeck, Hans Eijsackers, Hank Neven, Peter Gijsbertsen o Christianne Stotijn. Entre sus compromisos operísticos, Ilja Aksionov también actúa como cantante de *Lieder*, faceta por la que en 2021 recibió el Premio de la Prensa en el Concurso Internacional de Canto Hertogenbosch.

**RODRIGO
CARRETO**
TENOR

© Inês Pereira Araújo

El tenor portugués Rodrigo Carreto ha sigut seleccionat per participar en la onzena edició de Le Jardin des Voix. També ha format part de la Bach Masterclass 2021 per a Joves Solistes del Collegium Vocale Ghent sota la direcció de Phillippe Herreweghe, amb qui treballa i actua en nombroses gires i concerts des de la temporada 2021-2022. Premiat en el concurs American Music Talent de 2021, la veu de Rodrigo Carreto es caracteritza per la seua gran versatilitat, amb un repertori que abasta diverses èpoques, des del Barroc fins al segle XXI. Actua regularment com a solista amb la Capriccio Barockorchester i La Chapelle Ancienne. El 2019 va participar en l'estrena contemporània del *Te Deum* de Giuseppe Totti amb l'Orquestra Simfònica de Portugal i el Cor del Teatre Nacional de São Carlos de Lisboa.

El tenor portugués Rodrigo Carreto ha sido seleccionado para participar en la decimoprimer edición de Le Jardin des Voix. También ha formado parte de la Bach Masterclass 2021 para Jóvenes Solistas del Collegium Vocale Ghent bajo la dirección de Phillippe Herreweghe, con quien trabaja y actúa en numerosas giras y conciertos desde la temporada 2021-2022. Premiado en el concurso American Music Talent de 2021, la voz de Rodrigo Carreto se caracteriza por su gran versatilidad, con un repertorio que abarca diversas épocas, desde el Barroco hasta el siglo XXI. Actúa regularmente como solista con la Capriccio Barockorchester y La Chapelle Ancienne. En 2019 participó en el estreno contemporáneo del *Te Deum* de Giuseppe Totti con la Orquesta Sinfónica de Portugal y el Coro del Teatro Nacional de São Carlos de Lisboa.

HUGO HERMAN-WILSON

BARÍTON
BARÍTONO

© Joseph Ackleman

El baríton britànic Hugo Herman-Wilson va estudiar al King's College de Cambridge i al Royal College of Music. Va guanyar el Premi del Públic al Somerset Song Prize de 2017, va rebre el Premi Maidment de Help Musicians UK el 2016 i 2018 i va ser Jove Artista Britten-Pears per al període 2017-2019. És membre de l'onzena edició de Le Jardin des Voix. A les seues intervencions com a solista amb l'Orchestra of the Age of Enlightenment, Figure Ensemble i Ensemble Hesperí, cal afegir la seua preparació per a cobrir papers com Eneas (*Dido and Aeneas*) per a Bath Theatre Royal i Bartolo (*Il barbiere di Siviglia*) per a Garsington Opera. Entre les seues actuacions més destacades figuren un recital de cançons i duos de Purcell i Lawes amb la soprano Charlotte Bowden al Festival d'Aldeburgh i la interpretació de cantates de Bach al Festival Händel de Londres.

El barítono británico Hugo Herman-Wilson estudió en el King's College de Cambridge y en el Royal College of Music. Ganó el Premio del Público en el Somerset Song Prize de 2017, recibió el Premio Maidment de Help Musicians UK en 2016 y 2018 y fue Joven Artista Britten-Pears para 2017-2019. Es miembro de la decimoprimer edición de Le Jardin des Voix. A sus intervenciones como solista con la Orchestra of the Age of Enlightenment, Figure Ensemble y Ensemble Hesperí, hay que añadir su preparación para cubrir papeles como Eneas (*Dido and Aeneas*) para Bath Theatre Royal y Bartolo (*Il barbiere di Siviglia*) para Garsington Opera. Entre sus actuaciones más destacadas figuran un recital de canciones y duos de Purcell y Lawes con la soprano Charlotte Bowden en el Festival de Aldeburgh y la interpretación de cantatas de Bach en el Festival Händel de Londres.

BENJAMIN SCHILPEROORT

BAIX-BARÍTON
BAJO BARÍTONO

Benjamin Schilperoort és artista resident a la Queen Elisabeth Music Chapel de Bèlgica. Diplomado per la Royal Academy of Music de Londres i el Trinity Hall de Cambridge, ha interpretat recentment els papers de baix a *King Arthur* de Purcell, Don Basilio i Fiorello a *Il barbiere di Siviglia*, Golaud a *Pelléas et Mélisande*, Colline a *La bohème*, Masetto i Commendatore a *Don Giovanni*, a més de Seneca a *L'incoronazione di Poppea*. En el repertori de cançó ha actuat al Palau de Belles Arts de Brussel·les, el Wigmore Hall i el Leeds Lieder Festival. Com a concertista, ha donat recitals arreu d'Europa i ha interpretat cantates de Bach amb Philippe Herreweghe i Ton Koopman. En la pròxima temporada cantarà els papers de Walther Fürst i Melchtal a *Guillaume Tell* amb la Nouvel Opéra Fribourg.

Benjamin Schilperoort es artista residente en la Queen Elisabeth Music Chapel de Bèlgica. Diplomado por la Royal Academy of Music de Londres y el Trinity Hall de Cambridge, ha interpretado recientemente los papeles de bajo en *King Arthur* de Purcell, Don Basilio y Fiorello en *Il barbiere di Siviglia*, Golaud en *Pelléas et Mélisande*, Colline en *La bohème*, Masetto y Commendatore en *Don Giovanni*, además de Seneca en *L'incoronazione di Poppea*. En el repertorio de canción ha actuado en el Palacio de Bellas Artes de Bruselas, el Wigmore Hall y el Leeds Lieder Festival. Como concertista, ha dado recitales por toda Europa y ha interpretado cantatas de Bach con Philippe Herreweghe y Ton Koopman. En la próxima temporada cantará los papeles de Walther Fürst y Melchtal en *Guillaume Tell* con la Nouvel Opéra Fribourg.

LES ARTS FLORISSANTS

Fundada el 1979 per William Christie, Les Arts Florissants ha esdevingut un dels conjunts barrocs vocals i instrumentals més sol·licitats del món. Especialitzat en la interpretació amb instruments d'època, ha jugat un paper pioner en la recuperació del repertori barroc dels segles XVII i XVIII. Sota la batuta de William Christie i Paul Agnew, l'agrupació ofereix al voltant de cent concerts i funcions d'òpera a les sales més prestigioses França i la resta del món, on interpreta òperes i oratoris, escenificades o en versió semiescenificada, així com concerts a gran escala, música de cambra o recitals.

Les Arts Florissants ha llançat diversos programes educatius per a joves músics: l'acadèmia de Le Jardin des Voix per a joves cantants creada el 2002; una col·laboració amb The Juilliard School des del 2007; i el programa Arts Flo Juniors per als estudiants de conservatori. També organitza nombrosos esdeveniments destinats a crear noves audiències. Per donar a conèixer el seu ampli repertori, disposen d'una impressionant discografia amb prop de cent enregistraments (CD i DVD), especialment amb la seua pròpia col·lecció en col·laboració amb Harmonia Mundi.

Amb residència a la Philharmonie de París des del 2015, Les Arts Florissants també ha establert un fort vincle a Vendée, una regió de França on William Christie ha fet la seua llar. De fet, al poble de Thiré, on viu, es va inaugurar el Festival Dans les Jardins de William Christie el 2012 en col·laboració amb el Conseil départemental de la Vendée. Aquest indret ha esdevingut el nucli d'activitat de les Arts Florissants, amb importants projectes. El 2017 va ser un any fonamental en aquest aspecte, amb l'establiment de Le Jardin des Voix a Thiré, la creació d'un Festival de Primavera dirigit per Paul Agnew i el guardó del segell nacional «Centre culturel de Rencontre». El 2018 es va crear la Fundació Les Arts Florissants-William Christie. William Christie va regalar la seua propietat completa de Thiré a la Fundació.

Les Arts Florissants rep el suport econòmic de l'estat francès, de la Direcció Regional d'Affaires Culturelles (DRAC), del Departament de la Vendée i la Regió Pays de la Loire. Selz Foundation és el seu principal espònsor. Aline Foriel-Destezet i the American Friends of Les Arts Florissants són els seus principals patrocinadors. L'agrupació és artista en residència a la Philharmonie de París des del 2015 i rep la catalogació de "Centre culturel de rencontre". Amb el generós suport d'Aline Foriel-Destezet, gran donant de The Fairy Queen i de Le Jardin des Voix i de la Société Générale Foundation C'est vous l'avenir, gran patrocinador de Le Jardin des Voix.

Fundada en 1979 por William Christie, Les Arts Florissants se ha convertido en uno de los conjuntos barrocos vocales e instrumentales más solicitados del mundo. Especializado en la interpretación con instrumentos de época, ha jugado un papel pionero en la recuperación del repertorio barroco de los siglos XVII y XVIII. Bajo la batuta de William Christie y Paul Agnew, la agrupación ofrece alrededor de cien conciertos y funciones de ópera en las salas más prestigiosas Francia y el resto del mundo, interpretando óperas y oratorios, escenificadas o en versión semi-escénica, así como conciertos a gran escala, música de cámara o recitales.

Les Arts Florissants ha lanzado varios programas educativos para jóvenes músicos: la Academia de Le Jardin des Voix para jóvenes cantantes creada en 2002; una colaboración con The Juilliard School desde 2007; y el programa Arts Flo Juniors para los estudiantes de conservatorio. También organiza numerosos eventos destinados a crear nuevas audiencias. Para dar a conocer su amplio repertorio, disponen de una impresionante discografía con cerca de cien grabaciones (CD y DVD), especialmente con su propia colección en colaboración con Harmonia Mundi.

Con residencia en la Philharmonie de París desde 2015, Les Arts Florissants también ha establecido un fuerte vínculo en Vendée, una región de Francia donde William Christie hizo su hogar. De hecho, en el pueblo de Thiré, donde vive, se inauguró el Festival Dans les Jardins de William Christie en 2012 en colaboración con el Conseil départemental de la Vendée. Este lugar se ha convertido en el núcleo de actividad de Les Arts Florissants, con importantes proyectos. El 2017 fue un año crucial en este aspecto, con el establecimiento de Le Jardin des Voix en Thiré, la creación de un Festival de Primavera dirigido por Paul Agnew y el galardón del sello nacional «Centre culturel de Rencontre». En 2018 se creó la Fundación Les Arts Florissants-William Christie. William Christie regaló su propiedad completa de Thiré a la Fundación.

Les Arts Florissants recibe el apoyo económico del estado francés, de la Dirección Regional de Asuntos Culturales (DRAC), del Departamento de la Vendée y la Región Pays de la Loire. Selz Foundation es su principal espònsor. Aline Foriel-Destezet y the American Friends of Les Arts Florissants son sus principales patrocinadores. La agrupación es artista en residencia en la Philharmonie de París desde 2015 y recibe la catalogación de "Centre culturel de rencontre". Con el generoso apoyo de Aline Foriel-Destezet, gran donante de The Fairy Queen y de Le Jardin des Voix y de la Société Générale Foundation C'est vous l'avenir, gran patrocinador de Le Jardin des Voix.

VIOLINS PRIMERS · VIOLINES PRIMEROS

Emmanuel Resche-Caserta**,
primer violí · violín
Augusta Mckay Lodge**,
primer violí · violín
Catherine Girard
Christophe Robert

VIOLINS SEGONS · VIOLINES SEGUNDOS

Tami Troman
Jeffrey Girton**
Michèle Sauvé

VIOLAS · VIOLAS

Lucia Peralta
Simon Heyerick

VIOLA DA GAMBA

Myriam Rignol (bc)

VIOLONCELS · VIOLONCHELOS

Félix Knecht (bc)
Elena Andreyev
Magdalena Probe***

CONTRABAIX · CONTRABAJO

Hugo Abraham** (bc)

FLAUTA DE BEC · FLAUTA DE PICO

Sébastien Marq

OBOÉS · OBOES

Yanina Yacubsohn
Nathalie Petibon

FAGOT

Evolène Kiener

TROMPES · TROMPAS

Rupprecht Drees
Jean Bollinger

LLAÛT · LAÚD

Thomas Dunford (bc)

TIMBALES

Marie-Ange Petit

CLAVECÍ · CLAVE / ORGUE · ÓRGANO

Florian Carré (bc)

**antic estudiant · antiguo estudiante de la Juilliard School

*** antic becari · antiguo becario de Arts Flo Junior
(bc) baix continu · bajo continuo

©Priska Ketterer, Lucerne-Festival

©Priska Ketterer, Lucerne-Festival

ÒRGANS DE LES ARTS • ÓRGANOS DE LES ARTS

DIRECCIÓ

Director General
Jorge Culla Bayarri

Director Artístic
Jesús Iglesias Noriega

Director Musical
James Gaffigan

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR

Molt Honorable Sr. Carlos Mazón Guixot
President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENT

Honorable Sr. Vicente José Barrera Simó
Vicepresident primer i Conseller de Cultura i Esport

SECRETÀRIA

Il·lustríssima Sra. Paula Añó Santiago
Secretària autonòmica de Cultura i Esport

VOCALS

Il·lustríssim Sr. Víctor Francos Díaz
Secretari general de Cultura i Esport del Ministeri de Cultura i Esport

Il·lustríssim Sr. Joan Francesc Marco Conchillo
Director general de l'INAEM del Ministeri de Cultura i Esport

Il·lustríssim Sr. Eusebio Monzó Martínez
Secretari autonòmic d'Hisenda i Economia

Il·lustríssima Sra. Cristina Moreno Borrás
Secretària autonòmica de Turisme

Sra. María Eugenia Vives Arlandis
Sotssecretària de la Vicepresidència primera i Conselleria de Cultura i Esport

Sr. Sergio Arlandis López
Director general de Cultura

Sr. Jesús Gual Sans
Director general de Fons Europeus i Sector Públic

Abel Guarinos Viñoles
Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Marta Alonso Rodríguez
Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

Sra. Felisa Alcántara Barbany

PATRO D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

GRÀCIES PER FER-HO REALITAT GRACIAS POR HACERLO REALIDAD

ADMINISTRACIÓ
FUNDADORA

ADMINISTRACIÓ
COL-LABORADORA

PARTNER TECNOLÒGIC

PROTECTORS

COL-LABORADORS

AMB EL SUPORT DE

Mecenes del Centre de Perfeccionament

RNB, S.L.

Suport al projecte faristols digitals

Financiado por la Unión Europea-Next Generation EU. Proyecto financiado por el INAEM, Ministerio de Cultura y Deporte

